

(1)

بریا ده مزانی هه ر ئه م گه لی کوردی ئیمه، ئه م نه خۆشیه دزیوه ی له گه لدایه که گه وره پیاوان و ئه دیب و شاعیران و زانیانی خۆی له به رچاو نیه و به درێژایی ته مه ن و ژیا نیان، لییان نا پرسێ و بایه خ و ریژیان بو دانانی و ناویکیان لی نا با و لایه کیان لی نا کاته وه و به ره م و چالاکیه کانیان نا رخینی و حسابیکیان بو نا کات؟! به لام که مردن ... خیرا ده وریان ده دن و فرمیسیکیان بو درپژن و پیا یاندا هه ل ده دن و ده یان لاویننه وه و ئاخ و ئوف و هه ناسه ی سه ردیان بو هه ل ده کیشن و گو پ و گلکو کانیان ده که ن به مه زار و جیگی راز و نیاز! هه ر ئه م دیارده یه، که ماموستا «موفتی پینجوینی» هینا وه ته ده نگ و خۆی پێ نه گیرا وه و به چاویکی ره خنه گرانه وه ده روانیته ئه م بابه ته و سه رزه نشی ئه م شیوه هه لویسته ناشیرینه ده کا و ده لی:

پیاوی گه ورمه مان نایه ته به ردل
تا کو ئه و روژه ی ده چیته ژیر گل
ئینجا بو ی ئه گرین به جو ش و به کو ل
قه بره که ی ده که یین به باخچه و به گو ل

به لی خۆزگه ده مزانی هه ر ئیمه واینه یا گه لانی تریش گیرۆده ی ده ستی ئه م نه خۆشیه کوشنده و ده رده بی ده رمانه ن؟ هه ر چه ن ئه گه ر واش بن نابی به پاسا و بو ئه م هه لویسته ی ئیمه و چاره سه ری زام و برینی نا سو ری ئیمه نا کات. مه گه ر دلخۆشی خۆمان به یینه وه که: «مه رگ له گه ل هاوما لا جه ژنه». که ئه مه ش کورد وته نی: «عوزر له قه باحه ت خراپتره». ئه م گله یی و بنا شتانه ی که له سه ره وه ئاما ژه م پیا دا به م ما نا نیه چونکه گه وره پیاوانی خۆمان له کاتی ژیا نیاندا له به رچاو نا گرین و ریژیان بو دا نا نیین، ئیتر که مردنیشن لییان نه پرسین و ناویان بکه یین به کو رکۆره ی ئاشدا و وه کو سه رده می ژیا نیان مامه له یان له گه لدا بکه یین. به لکو ئه گه ر به و شیوه له گه لیاندا بجولیننه وه، نه خۆشینه که مان دوو پات ده بیته وه و کوشنده تر ده بیته. به ته واوی ده بین به خۆره بو گیانی گه ل و نیشتمانمان و به ته واوی ده پوکیننه وه. که واته ئه م با سه له م بو اره دا، بو دا چله کاندن و به خۆدا چونه وه یه تا له مه زیاتر له م هه لدی ره دا هه نگا و هه لنه گرین و سه باره ت به م دیارده دزیوه هه لویسته یه ک بکه یین و له کاتی ژین و مردنی گه وره پیاواندا ریژیان لی بگرین و بایه خیان به یینی. رچه و ریبا زیان بگرین و که لک و سو دیان لی وه ربگرین با له مه زیاتر به مردو په رست نه ناسریین.

گلپه ی ده رون

کوچی ئه م جار هت کوچی دوایی بوو
له دایک و خزما ن ما لا وایی بوو
بو ئیمه شین و فرمی سک و گریان
بو تو شه هاده ت خۆشی و شایی بوو

10-8-1386

کا ک هۆشیار گیان!

ئه‌ی برارای نازهنین و خوشه‌ویستم، ئه‌ی جیی هیوا و خواست و ویستم، کاتی بیستم له هه‌نده‌ران هاتویه‌وه، ویستم بئ وه‌ستان بئیم بۆ لات، به‌لام خیزان و مال و تیان: شه‌وه و ماندوی ریگایه‌ با نه‌چین، سبه‌ی ده‌چین. خۆ من چاک چاک تۆم ده‌ناسی، نه‌سه‌ره‌وت و ماندونه‌ناسی، به‌لام ناچار ملم له ئاستی ئه‌و پێشنیاره‌یان لار کرد، خۆمان له هاتن کلا کرد، بۆ بیانو برین خۆمان بری به‌ سه‌رمالی خزمیکماندا، گوايه‌ ویستمان سنوری هه‌ست و ئیجساسات ببه‌زینین، له‌ بوارى ژیری و ئاوه‌زدا خۆ بنوینین، هه‌رچه‌ند دلم هه‌رلای تۆ بوو، هه‌نگی رۆحم هه‌ر بۆ ئاواره‌ی تۆ ده‌چوو، تا به‌شئ له‌ شه‌و دانیشتین. له‌ سه‌ر ریگای گه‌رانه‌وه «شادی» ته‌نگی هه‌لچنی و وتی: بۆ نه‌چین بۆلای کاک هوشیار. خیرا هه‌له‌م قۆسته‌وه و پشنگیریم کرد. وه‌کو سیوشکی ده‌شتی قاقری گه‌رمیان به‌ په‌له‌ پرۆزی خۆمان کرد به‌و ژوره‌دا که‌ تویی لی بوو. به‌ ماچ و موج و ده‌سته‌ ملان، له‌ یه‌ک ئالاین، هه‌ندئ تامه‌زرۆی تونیه‌تی خۆمان شکان. له‌ پاش ووت و وێژیکى کورت، هه‌ستم پئ کرد، له‌م په‌له‌دا ده‌شت و پئ بنارت بریوه، ئه‌لئیی که‌وی و به‌ره‌و لوتکه‌ سه‌رده‌که‌وی. گۆلی ئالی میشک و بیرت پشکوتوه، بۆن و به‌رامه‌ی به‌ره‌می پینوسه‌که‌ت، بۆ خزمه‌ت به‌ گه‌ل و نیشتمان، ئاسمانی سایته‌کانی داگیر کردوه. له‌ دل خۆمدا زۆر سوپاسی خۆی گه‌وره‌م کرد، کاکم وه‌جای رۆشنه‌ و جیگای ئه‌و پر ده‌که‌یه‌ته‌وه. هیوا و ئاوات و ئاره‌زوی باوکی به‌رپزیت ده‌روینی و تۆوی چاکه‌ و چاکه‌کاری بۆ هه‌چینی. پر به‌م دنیا دلم خۆش بو و گه‌شامه‌وه، به‌ ته‌واوی هه‌سامه‌وه.

(2)

ئه‌ی هوشیاری نازهنینم، برارا و هاوڕی دیرینم! دواى ئه‌وجاره هه‌رته‌نیا دووجاریکه‌، ئه‌ویش هه‌روه‌کو به‌رکولیک، هه‌ر وه‌کوو خویی چیشته‌ چه‌شتنیک، چاوی پرتاسه‌ و تامه‌زرۆم، به‌ روخساره‌ گه‌شه‌کاندا خۆی هه‌لواسی. له‌ پر زه‌ری ته‌له‌فونیک، میشک و ئه‌قلئ شله‌قاند، رۆح و دلئ داخوړپاندم، مۆرخه‌ی پشت و ئه‌ژنۆی شکاندم: به‌ په‌له‌ خۆت بگه‌یه‌نه‌ خه‌سته‌خانه... کاک هوشیار گولله‌ی به‌رکه‌وتوه. مه‌گه‌ر هه‌ر خوا خۆی بزانی چون گه‌یشتم، به‌لام به‌سه‌د هه‌زار داخ و که‌سه‌ره‌وه، تا گه‌یشتم گیانی پاکت، به‌ره‌و ئاسمانی خودا، دابوی له‌ شه‌قه‌ی بال، هه‌موو خۆزگه‌ و بریاکانت، که‌ ده‌ت ویست بیکه‌ی به‌ ئۆخه‌ی، برده‌ ژیر گل. دلّه‌کان هه‌موو هاتنه‌ کول... ده‌رونه‌کان قرچه‌ و که‌زیه‌یان لی هه‌لسا... شاره‌ خنجیلانه‌که‌ی مه‌ریوان ژله‌ژا... وه‌ک په‌پوله‌ ده‌وری مۆمی ته‌رمی سه‌رتاپا گولاله‌سه‌وره‌که‌ت در... قله‌په‌ی گریان... خوړه‌ی فرمیسک... کلپه‌ی ده‌روون... مۆسیقای مه‌رگه‌ساتیکی پیک هینابوو... هه‌ر له‌په‌سا زه‌ری زه‌نگی ته‌له‌فون بوو، وه‌ک بروسکه‌ ئاسۆی وولاتی ده‌ته‌نی، وه‌ک گولله‌ی ویل به‌ره‌و هه‌نده‌ران ده‌فری، به‌و هه‌واله‌ دلته‌زینه‌، دلئ خزم و که‌س و کار و دۆسته‌ خۆشه‌ویسته‌کانتی راده‌چله‌کاند... له‌ جیگای ئه‌و هه‌والانه‌ی، که‌ تۆ وه‌ک رۆژنامه‌هوان و هه‌والنیریک هه‌موو کات و ساتیک ماندونه‌ناسانه، ئاراسته‌ی سایته‌کانی ئینتیرنت ده‌کرد، ئه‌و هه‌وال و راپۆرتانه‌ی، که‌ بۆ پاریزگاری گه‌ل و ولاته‌که‌ت رات ده‌گیاندا، گه‌لی کوردت له‌ ئاکامی پیلانه‌کان داده‌چله‌کاند، دلئ پیلانگیرانت پئ داده‌خوړپاند. به‌لئ له‌ جیی ئه‌و راپۆرت و هه‌والانه‌، هه‌والئ کۆچی دوايي، نووسه‌ر و تیکۆشه‌ر و دلسوژی نیشتمان «هوشیار عوسمان» راگه‌یه‌نرا... شاشه‌ و روپه‌ره‌ی سایته‌کان به‌ خوی سواق درا که‌ به‌ گولله‌ی ده‌سته‌ی ره‌ش و چلکن و پیس، دلّه‌ گه‌وره‌ و بیگه‌رد و پر سۆزه‌که‌ی له‌ لی‌دان خرا.

(3)

ئه‌ی کاکه‌ هوشیاری نازیز! ئه‌و رۆژه‌ له‌ مالی ئیمه‌دا، بریارماندا، ماوه‌یه‌ک پیکه‌وه‌ دانیشین، هه‌گبه‌ی دلمان بۆ یه‌کتری بکه‌ینه‌وه، ئه‌لقه‌ی راز و نیازه‌کانمان یه‌ک خه‌ینه‌وه، گری کۆیره‌ی خۆزگه‌کانمان، چاره‌سه‌ر که‌هین. کۆسپی سه‌ر ریگای ئۆخه‌یه‌کانمان لابه‌هین... به‌لام به‌ سه‌د هه‌زار داخ و که‌سه‌ره‌وه، رۆژی شه‌ممۆ، له‌ کاتژمیری دوازه‌ی نیوه‌رۆدا بوو، له‌ پینجی مانگی هه‌شتی هه‌شتاوشه‌شی کۆچی

ههتاوی، ئه و ئاواته دێرینه مان، کۆستی کهوت و له بار چوو، رۆژی پرشنگداری ژینت، له ئاسۆی مال ئاواپیه وه ئاوا بوو... گیانی پاکت پله و پایه ی شههیدی بری و... له لوتکه ی بهرزی ئاسماندا بوو به میوان... منیش له زهوی نهویدا سه رگهردان بوم وه کوو سیروان، سه ری خۆم هه لگرتوه، خۆم به هه موو درک و دال و، پوش و په لاش و بهرد و دایکدا ده ده م. هه نسکه کان ناله ی هه ناوم ده ژمیرن، فرمیسه کان گلپه ی ده رونم ده دیرن، مه گه ر هه ر بارانی ره حمی په ره ردگار، ئه م گر و گلپه ی ده رونم دامرکینێ و هه ندئ سه بوریم بو بینێ.

کورتیهک له ژباړنامه ی هوشیار عوسمان

«هوشیار» کورێ خوالیخۆشبوو مامۆستا شیخ عوسمانی مه ردۆخی، کورێ شیخ نجم الدین کورێ بابشه ی شیخ کورێ شیخ ئیبراهیمی به رقه لا کورێ حاجی شیخ عبدالکریمی دگاشیخانه، له بنه ماله ی مه ردۆخیه کانه. دایکی خاتو ئامینه ی کچی حاجی مامۆستا سیدعلی نی، کورێ حاجی سید بابشه ی شیخی ئه لمانه ییه و له ساداتی هه نگه ژالی بانهن و ده چنه وه سه ر سیده کانی به رزنجه. «مامۆستا شیخ عوسمان» پاش ئیجازه ی مامۆستایه تی له خزمه تی مامۆستا مه لا سه مامینی کانی ساناندا (له دوورۆ) له سالی 1341 دا پاش ماوه یهک مانه وه له «زونج» بوو به مه لای «سه له سی گه وره». هه ر له ویش له گه ل «خاتو ئامین» دا، له پاییزی ئه و ساله دا زه ماوه نیان کرد. له به هاری 1342 دا به ماله وه هاته مه ربیوان و دوکانیکی دانا. هوشیار له زستانی ئه و ساله دا له گه ره کی مزگه وتی حاجی نه جیم له مالی وه ستا مه جیدی سه ردۆشیدا (که له وئ کرچی بوون) له دایک بوو. له نه ورۆزی سالی 1343 دا مامۆستا شیخ عوسمان له سه ر چالاکی له حیزبی دیموکراتدا قاچاخ بوو و ژن و مال و مندالی به جی هیشته و رویشته پینجوین. ماوه یهک له دوکانه کانی پشتی مه رکه زه که ی پینجوینه وه دوکانی عه تاری هه بوو. پاشان بوو به پیشنوێژی مزگه وتی به نگه له. که پینجوین لیئ شیوا هاوینی 1965 به ئه مانه ت رویشته گوندی «مه سو». پاییزه که ی بو به مه لای وینه و به کوچ و ماله وه رویشته ئه وئ. سالی 1968 رویشته دزکه ره ی شاره زور. سالی 1969 که مزگه وتی حاجی جه مالی فه ره ج ئه فه ندی دروست کرا (که هه ر خۆی چاودێری کردنه وه که ی ده کرد) بوو به مامۆستای ئه و مزگه وته له شاری سلیمانی گه ره کی رزگاری. هوشیار هه ر له سلیمانی رویشته قوتابخانه وه و هه ر له سلیمانییدا دیپلومی وه رگرت. له سالی 1362 کوچی هه تاویدا له زانکوی هه ولیر

له کۆلیژی ئاداب بهشی کوردی وهرگیرا. حیزبی به عسی ئه و سهردهمه زهختی خسته سهر خۆبندکاران، ببن به جهیشی شهعی. ئه و خۆبندکارانهی که نهچونه ژیر ئه و باره دزیو و لاره، له زانکۆ دهکران. یهکی له وانه هوشیار بوو. پاش دهکردنیان دژی دهکردنه که بیان خۆپیشاندا نیکیان ئه نجام دا. حیزبی به عسیش فهرمانی گرتنی ئه و خۆبندکارانهی دهکرد. هوشیار به بۆنهی سهردان له دۆستیکی له دیی چهرمه گای سهر به ناوچهی سورداش خۆیی هشاردا. به لام جهندهرمه کانی به عس پێیان زانی و قۆلبه ستیان کرد و راپێچی به ندیخانهی ئه مننه سوره کهی سلیمانی کرا. پاش ماوه یهک به ههول و تیکۆشانی باوکی له ریگای ناسراو و واسیته و واسیته کاریه وه به ربوو. له سالی 1363 دا به په نامه کی خۆی گه یانده شاری مه ریوان و له په نای خزم و کهس و کاردا خۆی له دەس به عس رزگار کرد. له 15-11-1364 دا له سنه له گه ل «چیمه ن» کچی کاک موحه ممه دی حسه ینی دا (له مال کاک همامین مه ردۆخی که کریچی بوون) له گه ره کی جه وراوا زه ماوه نیان کرد. پاش ههول و کۆششیکێ زۆر له سالی 1365 دا له زانکۆی ته وریز به شی ده روون ناسی بالینی وهرگیرا. له سالی 1366 دا کچکیان بوو که ناوی «دیدار» یان بۆ هه لێژارد. سالی 1369 زانکۆی ته وریزی ته واو کرد و گه راپه وه بۆ سنه و پاشان بۆ ماوه ی دوو سال بوو به سه ره په رشتی به شی «ره وانپزشکی» خه سته خانه ی ته وحید له سنه. له سالی 1374 دا به ههول و کۆششیکێ فراوان خۆی گه یانده ولاتی «ئه لمان». له سالی 1378 دا چیمه ن و دیداریشی برد بۆ لای خۆی. له 1386-7-26 دا له ئه لمانه وه به ویزای ئیران گه راپه وه بۆ ئیران. له 1386-7-27 دا گه یشته وه مه ریوان. له رۆژی شه ممه 1386-8-5 کاتزمیری یازده و نیوی سه ره له به یانی رویشته بۆنوسینگه ی یه کیه تی نیشتمانی له شاری مه ریوان. پاش نیو کاتزمیر، هه والی پیکرانی راگه یه نرا و له کاتزمیری دوازه و نیودا ته رمه که ی برا بۆ خه سته خانه ی تازه و له رۆژی سێ شه ممه 1386-8-8 دا ته رمه که ی له گۆرستانی داسیران له نیوان دایه گه وه و باوکیدا نیژرا. گیانی پاکی به به هه شتی به رین شاد و بهر بارانی رحم و میهره بانی خودای گه ره که وئ.